

DARJA OVSENIK

*Glej,
zvezdice Božje*

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA 2019

ilustracije URŠA ROŽIČ

salve²⁵

Napotki bralcu devetdnevnice

Pred seboj imamo božično zgodbo. Pa ne tisto, sijočo, z vsemi dodatki, utripajočimi lučkami in glasbo, polno kraguljčkov. Ali pač?

Pred seboj imamo božično zgodbo, ki se bo brala pri maši. Ah, no brez zveze, bi rekel marsikdo. Branje devetdnevnice, tam samo sedimo in čakamo na konec.

Ne, prosim samo tega ne. Bistvo Božiča je Jezus. Njegovo rojstvo. In bistvo adventa je pričakovanje. Pričakovanje Jezusovega rojstva.

Avtorica je zgodbo sestavljala z mislijo na svojih pet malih otrok. Ampak kako bo teh pet in še drugih nekaj otrok, ki bodo pri devetdnevnici slišali zgodbo, če bodo samo čakali na konec? Kako jo bodo slišali starši, ki bodo prišli skupaj z otroki in jih bo treba miriti in jim stokrat reči »samo še malo«. Kako pa bodo zgodbo slišali starejši, ki bodo pri maši. Kdo že slabo sliši, kdo bo z očmi spremljal druge (mlade) družine ...

Zgodba bo slišana, če bo dobro prebrana. Če bo doživeto prebrana. Če bo bralec upošteval vsa konč-

na ločila, če bo upošteval vse črke. Tudi takrat, ko je na primer več e-jev hkrati. Zgodba bo slišana, če jo bo bralec vzel za svojo in bo želel v tisto pravo pričakovanje povabiti, vpeljati ali zapeljati vsakega, ki bo pri devetdnevnici.

Naj se bralec potrudi, kot se je pred več kot dva tisoč leti potrudila Marija in v bornem hlevčku povila osebo, ki je med nami še danes.

To je kratek in jedrnat in edini napotek, ki naj ga upošteva bralec zgodbe: naj s to zgodbo naredi vero ŽIVO. Naj jo živahno bere, da bo Jezus ob Božiču (in že devet dni predtem) živel v nas.

TADEJA ROBLEK

1. dan

»TOLE PA BO!«

*N*a nebu se je znočilo in v mraku je na večerno, s toplimi barvami obarvano zimsko nebo, priromala prva zvezda – zvezda Večernica. Saj veste, dragi otroci, tista najbolj svetla, ki se prva pojavi in jo vidimo, še preden se zares zmračí. Vedno je bila z vsem na tekočem: kaj se godi na nebu in na Zemlji. Prav nič ji ni ušlo. Bila je še nekoliko zaspana, pomela si je svoje svetle oči, se pretegnila in glasno zazehala, da se je slišalo skoraj do Marsa. Potem pa si je privoščila svojo večerno zvezdno kavico. Ko jo je z užitkom v miru srkala, je vedno rada kukala dol na Zemljo in se s pogledom ustavila na čem resnično zanimivem. Prav nobena podrobnost ji ni ušla. Seveda tam, kjer pogleda niso zastirali gosti oblaki. Saj veste, tudi mi ne vidimo zvezd na nebu, če je nočno nebo oblačno. Kar preverite danes po maši. No, Večernica je vsa zatopljena gledala dol na Zemljo, ko ji je kavna skodelica skoraj padla iz rok (jojme, kaj če bi ji res – to bi bil spet kak utrinek na nočnem nebu!) in oči so se ji skoraj skotalile iz zvezdnih jamic: nebo je bilo tako jasno, da je videla prav vsako malenkost in ni ji ušlo, da se tokrat dogaja nekaj nenavadnega.

»Tole pa bo!« je vzkliknila in pohitela po svoji klepetuljasti prijateljici Svetlano in Zvezdano, ki sta svojo nočno službo običajno začenjali v dobri

družbi Večernice. S klepetom in večerno zvezdno kavico seveda. Z njo ni bilo nikoli dolgčas, saj je bila prva na nebu in je videla vse sorte stvari, ki se go-dijo na Zemlji, še preden se zares znoči. Včasih je vedela celo več od tetke Lune. Saj veste, punce pač. Vedno se imajo toliko za pomeniti. Ko sta zaslišali tisti »tole pa bo«, ju je kar izstrelilo iz postelj, da sta se do Večernice komaj uspeli ustaviti in sta za sabo pustili polno zvezdnega prahu. Prileteli sta do Večernice in še med zaviranjem v en glas vprašali: »Kaj bo, kaj bo?«

Večernica se je preveč zatopila v razmišljanje, zato ju sploh ni slišala, le poltiho si je šepetala: »Tole pa bo. Tole pa bo nekaj. Če ni to tisto ...« Svetlano in Zvezdano je to samo še bolj vžgalo v radovednosti, da bi se jima skoraj vneli zlati kodrčki: »Le kaj bo, draga moja Večernica? In kaj je tisto?« Večernico sta glasova prijateljic zdramila iz zatopljenih misli, da je kar poskočila in se ujezila: »Le kaj bo, le kaj?! Kaj me pa strašita, saj nisem utrinek, da bom od strahu kar čez nebo letela!« Svetlana je stopila korak nazaj in navidez mirno nadaljevala: »Draga moja, mar naju nisi klicala na večerno kavico, da skupaj popeljemo otroke v miren sen in sladke sanje?« To je Večernico zmehčalo kot maslo, ki ga mama zjutraj vzame iz hladilnika in postavi na pult v kuhinji, da ni več tako trdo in se mehko razmaže na kruh, in je vlju-

dno odvrnila: »Ah ja, seveda, draga moja, večera ne moremo začeti kar tako, kajne? Brez zvezd bi se vsi izgubili in v temno noč nemirno buljili. Pridi, pridi, začnimo večer s kavico, takoj potem pa vama povem novico, ki bo predramila pol zvezdnega neba nad Zemljo. To bo atrakcija, to bo novica! Jo že vidim na naslovnici Vesoljnih novic.« Prijateljici nista mogli zadrževati radovednosti in Zvezdana si ni mogla kaj, da ji ne bi izletelo iz zvezdnih ust, čeprav so zvezde vzgojene kot zelo vljudne in bontona veščice: »Kar zdajle, kar zdajle!« In Večernica se je vdala: »No, da, na Zemlji se nekaj dogaja. Poglejta, dobro poglejšta: tam doli v Izraelu – vidita, to je tam nižje od Evrope in malce desno zgoraj od Afrike, čisto na zahodu Sredozemskega morja. Že nekaj tisočletij opazujem to zanimivo deželico in zadnje čase vidim tole: Ljudje se nimajo prav nič radi. Živijo iz dneva v dan, ujeti v svoja pravila, ki jim določajo vse mogoče, pa še tujci jim vladajo, tako da so res videti prav nesrečni. Toda zadnje čase vidim, da so se malce prebudili. Nekaj pričakujejo. Pravijo, da odrešenika. Očitno nekoga, ki jih bo rešil vseh tegob in nesreče. Imajo posebno knjigo, v kateri tudi piše, da so nekateri pomembni ljudje, ki jih imenujejo preroki, napovedali, da se bo enkrat rodil prav poseben kralj. In potem sem videla tole ...«

Kazalo

1. dan

»TOLE PA BO!«

2. dan

ANGEL GABRIJEL
IN HUDO DOBRA NOVICA

3. dan

KDO SPLOH JE MARIJA?

4. dan

PA SMO GA NAŠLI!

5. dan

ANGEL GABRIJEL DRUGIČ

6. dan

MARIJA NA POČITNICAH

7. dan

SPET NA POT

8. dan

»NE BOJTE SE!«